

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 4ης Μαρτίου 2020*

«Αίτηση αναιρέσεως – Ανταγωνισμός – Έλεγχος των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων – Κανονισμός (ΕΚ) 139/2004 – Άρθρο 4, παράγραφος 1 – Υποχρέωση προηγούμενης κοινοποίησης των πράξεων συγκέντρωσης – Άρθρο 7, παράγραφος 1 – Υποχρέωση αναστολής – Άρθρο 7, παράγραφος 2 – Εξαίρεση – Έννοια της “ενιαίας πράξης συγκέντρωσης” – Άρθρο 14, παράγραφος 2 – Απόφαση με την οποία επιβάλλονται πρόστιμα για πράξη συγκέντρωσης διενεργηθείσα πριν την κοινοποίηση και την έγκρισή της – Αρχή *ne bis in idem* – Αρχή του συνυπολογισμού – Συρροή παραβάσεων»

Στην υπόθεση C-10/18 P,

με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, που ασκήθηκε στις 5 Ιανουαρίου 2018,

Mowi ASA, πρώην Marine Harvest ASA, με έδρα το Μπέργκεν (Νορβηγία), εκπροσωπούμενη από τον R. Subiotto, QC,

αναιρεσείουσα,

όπου ο έτερος διάδικος είναι:

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τους M. Farley και F. Jimeno Fernández,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Βηλαρά, πρόεδρο τμήματος, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (εισηγήτρια) και N. Piçarra, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: E. Tanchev

γραμματέας: M. Longar, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ’ ακροατηρίου συζητήσεως της 22ας Μαΐου 2019,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

Απόφαση

- 1 Με την αίτηση αναίρεσεως, η Mowi ASA, πρώην Marine Harvest ASA, ζητεί την αναίρεση της αποφάσεως του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 26ης Οκτωβρίου 2017, Marine Harvest κατά Επιτροπής (T-704/14, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, EU:T:2017:753), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή της με αίτημα την ακύρωση της απόφασης C(2014) 5089 τελικό της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 2014, σχετικά με την επιβολή προστίμου για πράξη συγκέντρωσης κατά παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 [υπόθεση M.7184 – Marine Harvest/Morpol (διαδικασία του άρθρου 14, παράγραφος 2)] (στο εξής: επίμαχη απόφαση) και, επικουρικώς, την ακύρωση ή τη μείωση των προστίμων που της επιβλήθηκαν.

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Οι αιτιολογικές σκέψεις 5, 6, 8, 20 και 34 του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, της 20ής Ιανουαρίου 2004, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (κανονισμός ΕΚ για τις συγκεντρώσεις) (ΕΕ 2004, L 24, σ. 1), έχουν ως εξής:

«(5) Πρέπει να εξασφαλισθεί [...] ότι η διαδικασία αναδιάρθρωσης δεν θα αποδειχθεί στη διάρκεια του χρόνου επιβλαβής για τον ανταγωνισμό. Το κοινοτικό δίκαιο πρέπει, ως εκ τούτου, να συμπεριλάβει διατάξεις που να ρυθμίζουν τις συγκεντρώσεις οι οποίες μπορεί να παρακωλύσουν σημαντικά τον αποτελεσματικό ανταγωνισμό στην κοινή αγορά, ή σε μεγάλο τμήμα της.

(6) Είναι, επομένως, αναγκαία η θέσπιση μιας ειδικής νομικής πράξης που θα εξασφαλίσει τον αποτελεσματικό έλεγχο όλων των συγκεντρώσεων ανάλογα με τις επιπτώσεις τους στη διάρθρωση του ανταγωνισμού στην [Ευρωπαϊκή Ένωση] και η οποία θα είναι η μόνη που θα ισχύει για τις εν λόγω συγκεντρώσεις. [...]

[...]

(8) Οι διατάξεις που θα θεσπισθούν με τον παρόντα κανονισμό θα πρέπει να ισχύουν για τις σημαντικές διαρθρωτικές μεταβολές των οποίων τα αποτελέσματα στην αγορά υπερβαίνουν τα εθνικά σύνορα ενός κράτους μέλους. Οι εν λόγω συγκεντρώσεις θα πρέπει, κατά κανόνα, να εξετάζονται αποκλειστικά, στο επίπεδο της [Ένωσης], κατ' εφαρμογή ενός συστήματος ενιαίου ελέγχου και σύμφωνα με την αρχή της επικουρικότητας.

[...]

(20) Είναι σκόπιμο να ορισθεί η έννοια της συγκέντρωσης κατά τρόπο ώστε να καλύπτονται οι πράξεις που επιφέρουν μόνιμη μεταβολή στον έλεγχο των συμμετεχουσών επιχειρήσεων και, συνεπώς, στη διάρθρωση της αγοράς. Ενδείκνυται, επομένως, να υπαχθούν, στο πεδίο του παρόντος κανονισμού, όλες οι κοινές επιχειρήσεις που εκπληρώνουν μόνιμα όλες τις λειτουργίες μιας αυτόνομης οικονομικής οντότητας. Ενδείκνυται επιπλέον να αντιμετωπίζονται ως ενιαία συγκέντρωση οι πράξεις οι οποίες είναι στενά συναφείς υπό την έννοια ότι συνδέονται υπό όρους ή λαμβάνουν τη μορφή μιας σειράς πράξεων σε τίτλους, που πραγματοποιούνται εντός ευλόγως βραχείας προθεσμίας.

[...]

(34) Για να εξασφαλισθεί αποτελεσματικός έλεγχος, οι επιχειρήσεις θα πρέπει να υποχρεωθούν να κοινοποιούν εκ των προτέρων τις συγκεντρώσεις με κοινοτική διάσταση που προκύπτουν από τη σύναψη συμφωνίας, την ανακοίνωση δημόσιας προσφοράς εξαγοράς ή την απόκτηση ελέγχουσας συμμετοχής. [...] Η πραγματοποίηση των συγκεντρώσεων θα πρέπει να

αναστέλλεται μέχρι τη λήψη της οριστικής απόφασης της Επιτροπής. Ωστόσο, θα πρέπει να υπάρχει η δυνατότητα απαλλαγής από την αναστολή αυτή κατ' αίτηση των συμμετεχουσών επιχειρήσεων. [...]

- 3 Το άρθρο 1 του κανονισμού αυτού, με τίτλο «Πεδίο εφαρμογής», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:
- «Ο παρών κανονισμός ισχύει για όλες τις συγκεντρώσεις με κοινοτική διάσταση, όπως αυτή ορίζεται στο παρόν άρθρο, υπό την επιφύλαξη του άρθρου 4 παράγραφος 5 και του άρθρου 22.»

- 4 Το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού, με τίτλο «Ορισμός της συγκέντρωσης», προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα ακόλουθα:

«1. Συγκέντρωση θεωρείται ότι υπάρχει όταν προκύπτει μόνιμη μεταβολή του ελέγχου από:

- α) τη συγχώνευση δύο ή περισσότερων προηγούμενων ανεξάρτητων επιχειρήσεων ή τμημάτων επιχειρήσεων ή
- β) την απόκτηση, από ένα ή περισσότερα πρόσωπα που ελέγχουν ήδη μία τουλάχιστον επιχείρηση ή από μία ή περισσότερες επιχειρήσεις, άμεσα ή έμμεσα, με την αγορά τίτλων ή στοιχείων του ενεργητικού, με σύμβαση ή με άλλο τρόπο, ελέγχου στο σύνολο ή σε τμήματα μιας ή περισσότερων άλλων επιχειρήσεων.

2. Ο έλεγχος απορρέει από δικαιώματα, συμβάσεις ή άλλα μέσα τα οποία, είτε μεμονωμένα είτε σε συνδυασμό με άλλα, και λαμβανομένων υπόψη των σχετικών πραγματικών ή νομικών συνθηκών, παρέχουν τη δυνατότητα καθοριστικού επηρεασμού της δραστηριότητας μιας επιχείρησης, και ιδίως από:

- α) δικαιώματα κυριότητας ή χρήσης επί του συνόλου ή μέρους των περιουσιακών στοιχείων της επιχείρησης·
- β) δικαιώματα ή συμβάσεις που παρέχουν δυνατότητα καθοριστικού επηρεασμού της σύνθεσης, των συσκέψεων ή των αποφάσεων των οργάνων μιας επιχείρησης.»

- 5 Το άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού, με τίτλο «Προηγούμενη κοινοποίηση συγκεντρώσεων και προηγούμενη παραπομπή κατόπιν αιτήσεως των μερών που προβαίνουν στη κοινοποίηση», ορίζει στην παράγραφο 1 τα εξής:

«Οι κατά τον παρόντα κανονισμό πράξεις συγκέντρωσης με κοινοτική διάσταση κοινοποιούνται στην Επιτροπή πριν από την πραγματοποίησή τους και μετά τη σύναψη της συμφωνίας, τη δημοσίευση της δημόσιας προσφοράς εξαγοράς ή την απόκτηση ελέγχουσας συμμετοχής.

Η κοινοποίηση μπορεί επίσης να γίνεται στις περιπτώσεις που οι συμμετέχουσες επιχειρήσεις αποδεικνύουν στην Επιτροπή την ύπαρξη καλόπιστης προθέσεως για σύναψη συμφωνίας ή, σε περίπτωση δημόσιας προσφοράς εξαγοράς, εφόσον έχουν δημοσιοποιήσει πρόθεση ανάλογης προσφοράς, υπό την προϋπόθεση ότι η σχεδιαζόμενη συμφωνία ή δημόσια προσφορά εξαγοράς θα καταλήξει σε συγκέντρωση με κοινοτική διάσταση.

Για τους σκοπούς του παρόντος κανονισμού, ο όρος “κοινοποιηθείσα συγκέντρωση” καλύπτει επίσης τις σχεδιαζόμενες συγκεντρώσεις που κοινοποιούνται σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο. Για τους σκοπούς των παραγράφων 4 και 5, ο όρος “συγκέντρωση” καλύπτει και τις σχεδιαζόμενες συγκεντρώσεις κατά την έννοια του δεύτερου εδαφίου.»

- 6 Το άρθρο 7 του κανονισμού 139/2004, με τίτλο «Αναστολή της συγκέντρωσης», προβλέπει στις παραγράφους 1 και 2 τα ακόλουθα:

«1. Μια συγκέντρωση με κοινοτική διάσταση, όπως ορίζεται στο άρθρο 1, ή που θα εξετασθεί από την Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 4 παράγραφος 5, δεν πραγματοποιείται πριν από την κοινοποίησή της ούτε πριν να κηρυχθεί συμβατή με την κοινή αγορά κατόπιν απόφασης βάσει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β), ή του άρθρου 8, παράγραφοι 1 ή 2, ή με βάση το τεκμήριο του άρθρου 10, παράγραφος 6.

2. Η παράγραφος 1 δεν αποκλείει την πραγματοποίηση δημόσιας προσφοράς εξαγοράς ή μια σειρά συναλλαγών σε τίτλους, συμπεριλαμβανομένων των μετατρέψιμων σε άλλους τίτλους εισηγμένους σε αγορά, όπως η χρηματιστηριακή, μέσω των οποίων αποκτάται έλεγχος κατά την έννοια του άρθρου 3 από τους διάφορους πωλητές, υπό την προϋπόθεση ότι:

- α) η συγκέντρωση κοινοποιείται αμελλητί στην Επιτροπή σύμφωνα με το άρθρο 4 και
- β) ο αποκτών δεν ασκεί τα δικαιώματα ψήφου που απορρέουν από τους εν λόγω τίτλους ή τα ασκεί μόνο για να διατηρήσει την πλήρη αξία της επένδυσής του βάσει παρεκκλίσεως που παρέχει η Επιτροπή σύμφωνα με την παράγραφο 3.»

- 7 Κατά το άρθρο 14, παράγραφοι 2 έως 4, του κανονισμού αυτού:

«2. Η Επιτροπή μπορεί με απόφασή της να επιβάλει στα πρόσωπα που αναφέρονται στο άρθρο 3, παράγραφος 1, στοιχείο β), ή στις συμμετέχουσες επιχειρήσεις πρόστιμα ύψους μέχρι 10 % του συνολικού κύκλου εργασιών των συμμετεχουσών επιχειρήσεων, όπως αυτός ορίζεται στο άρθρο 5, αν εκ προθέσεως ή εξ αμελείας:

- α) δεν προβαίνουν στην κοινοποίηση συγκέντρωσης σύμφωνα με τα άρθρα 4, ή 22, παράγραφος 3, προ της πραγματοποίησής της, εκτός εάν αυτό τους επιτρέπεται ρητά βάσει του άρθρου 7, παράγραφος 2, ή με απόφαση ληφθείσα σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 3·
- β) πραγματοποιούν συγκέντρωση κατά παράβαση του άρθρου 7·
- γ) πραγματοποιούν συγκέντρωση που έχει κηρυχθεί ασυμβίβαστη με την κοινή αγορά με απόφαση ληφθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφος 3, ή δεν συμμορφώνονται με μέτρα που διατάχθηκαν με απόφαση ληφθείσα κατ' εφαρμογή του άρθρου 8, παράγραφοι 4 ή 5·
- δ) δεν συμμορφώνονται με όρο ή υποχρέωση που επιβλήθηκαν με απόφαση ληφθείσα δυνάμει του άρθρου 6, παράγραφος 1, στοιχείο β), του άρθρου 7, παράγραφος 3, ή του άρθρου 8, παράγραφος 2, δεύτερο εδάφιο.

3. Κατά τον καθορισμό του ύψους του προστίμου, λαμβάνεται υπόψη η φύση, η σοβαρότητα και η διάρκεια της παράβασης.

4. Οι αποφάσεις που λαμβάνονται βάσει των παραγράφων 1, 2 και 3 δεν έχουν ποινικό χαρακτήρα.»

Ιστορικό της διαφοράς και η επίμαχη απόφαση

- 8 Το ιστορικό της διαφοράς συνοψίζεται στις σκέψεις 1 έως 37 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης ως εξής:

«1 Η [προσφεύγουσα] είναι νορβηγική εταιρία εισηγμένη στο Χρηματιστήριο του Όσλο (Νορβηγία) και στο Χρηματιστήριο της Νέας Υόρκης (Ηνωμένες Πολιτείες), η οποία δραστηριοποιείται στον κλάδο της πρωτογενούς επεξεργασίας σολομού στον Καναδά, στη Χιλή, στη Σκωτία, στις Νήσους Φερόες, στην Ιρλανδία και στη Νορβηγία, καθώς και στους κλάδους της εκτροφής και της πρωτογενούς επεξεργασίας λευκής ιππόγλωσσας στη Νορβηγία. Η προσφεύγουσα δραστηριοποιείται επίσης στον κλάδο της δευτερογενούς επεξεργασίας στο Βέλγιο, στη Χιλή, στις Ηνωμένες Πολιτείες, στη Γαλλία, στην Ιρλανδία, στην Ιαπωνία, στη Νορβηγία, στις Κάτω Χώρες, στην Πολωνία και στην Τσεχική Δημοκρατία.

A. Εξαγορά της Morpol από την προσφεύγουσα

- 2 Στις 14 Δεκεμβρίου 2012, η προσφεύγουσα σύναψε σύμβαση εξαγοράς μετοχών (Share Purchase Agreement, στο εξής: SPA) με τις Friendmall Ltd και Bazmonta Holding Ltd με αντικείμενο τη μεταβίβαση από τις εταιρίες αυτές των μετοχών της Morpol ASA που είχαν στο χαρτοφυλάκιό τους.
- 3 Η Morpol είναι νορβηγική επιχείρηση παραγωγής και επεξεργασίας σολομού. [Η εταιρία αυτή] παράγει σολομό εκτροφής και διαθέτει ευρεία γκάμα προϊόντων με προστιθέμενη αξία τα οποία παράγονται από τον σολομό. Δραστηριοποιείται στους κλάδους της εκτροφής και της πρωτογενούς επεξεργασίας σολομού στη Σκωτία και στη Νορβηγία. Δραστηριοποιείται επίσης στον κλάδο της δευτερογενούς επεξεργασίας στην Πολωνία, στο Ηνωμένο Βασίλειο και στο Βιετνάμ. Πριν από την εξαγορά της από την προσφεύγουσα, η Morpol ήταν εισηγμένη στο Χρηματιστήριο του Όσλο.
- 4 Η Friendmall και η Bazmonta Holding ήταν εταιρίες περιορισμένης ευθύνης, οι οποίες είχαν συσταθεί και καταχωρισθεί στα μητρώα εταιριών στην Κύπρο. Αμφότερες ελέγχονταν από ένα μόνο πρόσωπο, τον Μ., ιδρυτή και πρώτο πρόεδρο και γενικό διευθυντή της Morpol.
- 5 Με τη SPA, η προσφεύγουσα απέκτησε περίπου το 48,5 % του εταιρικού κεφαλαίου της Morpol. Η εξαγορά (στο εξής: εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012) ολοκληρώθηκε στις 18 Δεκεμβρίου 2012.
- 6 Στις 17 Δεκεμβρίου 2012, η προσφεύγουσα ανήγγειλε, με ανακοίνωση προς το Χρηματιστήριο, ότι επρόκειτο να πραγματοποιήσει δημόσια προσφορά εξαγοράς των υπολοίπων μετοχών της Morpol. Στις 15 Ιανουαρίου 2013, η προσφεύγουσα πραγματοποίησε, σύμφωνα με τη νορβηγική νομοθεσία που διέπει τη διαπραγμάτευση κινητών αξιών, υποχρεωτική δημόσια προσφορά εξαγοράς των υπολοίπων μετοχών της Morpol, οι οποίες αντιστοιχούσαν στο 51,5 % των μετοχών της εταιρίας. Κατά τις διατάξεις της νορβηγικής νομοθεσίας, ο αποκτών ποσοστό άνω του ενός τρίτου των μετοχών εισηγμένης εταιρίας υποχρεούται να πραγματοποιήσει υποχρεωτική προσφορά εξαγοράς των υπολοίπων μετοχών της εταιρίας αυτής.
- 7 Στις 23 Ιανουαρίου 2013, το διοικητικό συμβούλιο της Morpol όρισε νέο πρόεδρο-γενικό διευθυντή, σε αντικατάσταση του Μ., ο οποίος στο μεταξύ είχε υποβάλει την παραίτησή του και επρόκειτο να εγκαταλείψει τη θέση του την 1η Μαρτίου 2013, σύμφωνα με σχετική δέσμευση που είχε περιληφθεί στην SPA.

- 8 Μετά το πέρας της περιόδου αποδοχής της δημόσιας προσφοράς εξαγοράς στις 12 Μαρτίου 2013, η προσφεύγουσα κατείχε συνολικά το 87,1 % των μετοχών της Morpol. Συγκεκριμένα, χάρη στη δημόσια προσφορά εξαγοράς, η προσφεύγουσα απέκτησε μετοχές που αντιστοιχούσαν περίπου στο 38,6 % του κεφαλαίου της Morpol, επιπλέον των μετοχών που αντιστοιχούσαν στο 48,5 % του κεφαλαίου της Morpol, τις οποίες είχε αποκτήσει κατά την εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012.
- 9 Η απόκτηση των υπολοίπων μετοχών της Morpol πραγματοποιήθηκε στις 12 Νοεμβρίου 2013. Στις 15 Νοεμβρίου 2013, η έκτακτη γενική συνέλευση αποφάσισε να ζητήσει τη διαγραφή των μετοχών από το Χρηματιστήριο του Όσλο, τη μείωση του αριθμού των μελών του διοικητικού συμβουλίου και την κατάργηση της επιτροπής επιλογής υποψηφίων. Στις 28 Νοεμβρίου 2013, η Morpol δεν ήταν πλέον εισηγμένη στο Χρηματιστήριο του Όσλο.

B. Το στάδιο πριν από την κοινοποίηση

- 10 Στις 21 Δεκεμβρίου 2012, η προσφεύγουσα απέστειλε στην [Επιτροπή] αίτηση για τον ορισμό ομάδας αρμόδιας για την εξέταση της εκ μέρους της απόκτησης του αποκλειστικού ελέγχου της Morpol. Με την αίτηση αυτή, η προσφεύγουσα γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι η εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012 είχε περατωθεί και ότι δεν θα ασκούσε τα δικαιώματα ψήφου που κατείχε πριν από την έκδοση της απόφασης της Επιτροπής.
- 11 Η Επιτροπή ζήτησε την πραγματοποίηση τηλεδιάσκεψης με την προσφεύγουσα, η οποία έλαβε χώρα στις 25 Ιανουαρίου 2013. Κατά την τηλεδιάσκεψη, η Επιτροπή ζήτησε πληροφορίες σχετικά με τη διάρθρωση της συγκέντρωσης και διευκρινίσεις όσον αφορά το εάν με την εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012 η προσφεύγουσα είχε ήδη αποκτήσει τον έλεγχο της Morpol.
- 12 Στις 12 Φεβρουαρίου 2013, η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα αίτηση παροχής πληροφοριών σχετικά με ενδεχόμενη απόκτηση εν τοις πράγμασι ελέγχου της Morpol μετά την εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012. Ζήτησε επίσης την ημερήσια διάταξη και τα πρακτικά των γενικών συνελεύσεων της Morpol και των συνεδριάσεων του διοικητικού συμβουλίου της Morpol των τριών τελευταίων ετών. Η προσφεύγουσα απάντησε εν μέρει στην αίτηση αυτή στις 19 Φεβρουαρίου 2013 και υπέβαλε την πλήρη απάντησή της στις 25 Φεβρουαρίου 2013.
- 13 Στις 5 Μαρτίου 2013, η προσφεύγουσα υπέβαλε το πρώτο σχέδιο του εντύπου κοινοποίησης που προβλέπεται στο παράρτημα I του κανονισμού (ΕΚ) 802/2004 της Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 2004, για την εφαρμογή του κανονισμού του (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ 2004, L 133, σ. 1) (στο εξής: πρώτο σχέδιο του εντύπου CO). Στο πρώτο σχέδιο του εντύπου CO γινόταν κυρίως λόγος για μια συνολική αγορά, η οποία περιλαμβάνει τόσο την εκτροφή όσο και την πρωτογενή και τη δευτερογενή επεξεργασία σολομού, ανεξαρτήτως καταγωγής.
- 14 Στις 14 Μαρτίου 2013, η Επιτροπή απέστειλε στην προσφεύγουσα αίτηση παροχής συμπληρωματικών πληροφοριών σχετικά με το πρώτο σχέδιο του εντύπου CO. Η προσφεύγουσα απάντησε στην αίτηση αυτή πληροφοριών στις 16 Απριλίου 2013. Η Επιτροπή θεώρησε την απάντηση ελλιπή και απέστειλε νέες αιτήσεις παροχής πληροφοριών στις 3 Μαΐου, στις 14 Ιουνίου και στις 10 Ιουλίου 2013. Η προσφεύγουσα απάντησε στις αιτήσεις αυτές στις 6 Ιουνίου, στις 3 και 26 Ιουλίου 2013 αντιστοίχως.

Γ. Κοινοποίηση και απόφαση έγκρισης της συγκέντρωσης υπό τον όρο της τήρησης ορισμένων δεσμεύσεων

- 15 Στις 9 Αυγούστου 2013, η πράξη συγκέντρωσης κοινοποιήθηκε επισήμως στην Επιτροπή.

- 16 Κατά την ενημερωτική σύσκεψη που διεξήχθη στις 3 Σεπτεμβρίου 2013, [η] Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα και στη Morgpol ότι είχε σοβαρές αμφιβολίες σχετικά με τη συμβατότητα της συγκέντρωσης με την εσωτερική αγορά όσον αφορά τη δυνητική αγορά του σολομού Σκωτίας.
- 17 Για την εξάλειψη των σοβαρών αμφιβολιών της Επιτροπής, η προσφεύγουσα υπέβαλε, στις 9 Σεπτεμβρίου 2013, πρόταση δεσμεύσεων σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 2, του [κανονισμού 139/2004]. Η Επιτροπή έθεσε τις αρχικές αυτές δεσμεύσεις σε διαβούλευση με παράγοντες της αγοράς. Μετά από τροποποιήσεις, η τελική πρόταση δεσμεύσεων υποβλήθηκε στις 25 Σεπτεμβρίου 2013. Η προσφεύγουσα δεσμεύθηκε να εκχωρήσει τα τρία τέταρτα περίπου του δυναμικού εκτροφής σολομού Σκωτίας που συνολικά κατείχαν οι δύο μετέχουσες στη συγκέντρωση επιχειρήσεις, προκειμένου να εξλειφθούν οι σοβαρές αμφιβολίες της Επιτροπής.
- 18 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2013, η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση C(2013) 6449 (υπόθεση COMP/M.6850 – Marine Harvest/Morgpol) (στο εξής: εγκριτική απόφαση), σύμφωνα με το άρθρο 6, παράγραφος 1, στοιχείο β', και παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004, με την οποία ενέκρινε τη συγκέντρωση, υπό τον όρο της πλήρους τήρησης των δεσμεύσεων που είχαν προταθεί.
- 19 Με την εγκριτική απόφαση, η Επιτροπή διαπίστωσε ότι με την εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012 η προσφεύγουσα είχε ήδη εν τοις πράγμασι τον αποκλειστικό έλεγχο της Morgpol. Εκτίμησε ότι δεν μπορούσε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο παραβίασης της υποχρέωσης αναστολής, η οποία απορρέει από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, και παραβίασης της υποχρέωσης κοινοποίησης, η οποία απορρέει από το άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού. Επισήμανε επίσης ότι μπορούσε να εξετάσει, στο πλαίσιο χωριστής διαδικασίας, εάν έπρεπε να επιβληθεί κύρωση βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004.

Δ. [Η επίμαχη απόφαση] και η διαδικασία που κατέληξε στην έκδοσή της

- 20 Με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 2014, η Επιτροπή γνωστοποίησε στην προσφεύγουσα τη διενέργεια έρευνας για τυχόν παραβάσεις του άρθρου 7, παράγραφος 1, και του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004.
- 21 Στις 31 Μαρτίου 2014, η Επιτροπή κοινοποίησε στην προσφεύγουσα ανακοίνωση αιτιάσεων, σύμφωνα με το άρθρο 18 του κανονισμού 139/2004 (στο εξής: ανακοίνωση αιτιάσεων). Με την ανακοίνωση αιτιάσεων, η Επιτροπή κατέληξε στο προκαταρκτικό συμπέρασμα ότι η προσφεύγουσα είχε παραβεί εκ προθέσεως, ή τουλάχιστον εξ αμελείας, το άρθρο 4, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004.
- 22 Η προσφεύγουσα απάντησε στην ανακοίνωση αιτιάσεων στις 30 Απριλίου 2014. Στις 6 Μαΐου 2014 διεξήχθη ακρόαση κατά την οποία η προσφεύγουσα εξέθεσε τα επιχειρήματα που περιλαμβάνονται στην απάντησή της. Στις 7 Ιουλίου 2014, πραγματοποιήθηκε σύσκεψη της συμβουλευτικής επιτροπής στον τομέα των συγκεντρώσεων επιχειρήσεων.
- 23 Στις 23 Ιουλίου 2014, η Επιτροπή εξέδωσε την [επίμαχη απόφαση].
- 24 Τα τρία πρώτα άρθρα του διατακτικού της [επίμαχης απόφασης] έχουν ως εξής:

“Άρθρο 1

Η [προσφεύγουσα] παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του [κανονισμού 139/2004], καθώς πραγματοποίησε κατά το διάστημα από τις 18 Δεκεμβρίου 2012 έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2013 συγκέντρωση κοινοτικών διαστάσεων, πριν από την κοινοποίησή και πριν αυτή κηρυχθεί συμβατή με την εσωτερική αγορά.

Άρθρο 2

Επιβάλλεται στην [προσφεύγουσα] πρόστιμο 10 000 000 ευρώ για παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του [κανονισμού 139/2004].

Άρθρο 3

Επιβάλλεται στην [προσφεύγουσα] πρόστιμο 10 000 000 ευρώ για παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του [κανονισμού 139/2004].”

- 25 Με την [επίμαχη απόφαση], η Επιτροπή εκτίμησε, καταρχάς, ότι η προσφεύγουσα είχε αποκτήσει τον αποκλειστικό έλεγχο της Morpol μετά την ολοκλήρωση της εξαγοράς του Δεκεμβρίου του 2012, καθώς ήταν σχεδόν βέβαιον ότι η προσφεύγουσα θα πλειοψηφούσε στις γενικές συνελεύσεις, λόγω του ποσοστού συμμετοχής της (48,5 %) και του ποσοστού παρουσίας των λοιπών μετόχων στις γενικές συνελεύσεις κατά τα προηγούμενα έτη.
- 26 Εν συνεχεία, η Επιτροπή εκτίμησε ότι η εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012 δεν ενέπιπτε στην παρέκκλιση του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004. Συναφώς, επισήμανε ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 εφαρμόζεται μόνο σε δημόσια προσφορά εξαγοράς ή συναλλαγών με τίτλους μέσω της οποίας αποκτάται ο έλεγχος κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού 139/2004, “από τους διάφορους πωλητές” με την πραγματοποίηση “σειράς συναλλαγών σε τίτλους”. Κατά την Επιτροπή, η ελέγχουσα συμμετοχή αποκτήθηκε εν προκειμένω από έναν μόνο πωλητή, τον M., μέσω των εταιριών Friendmall και Bazmonta Holding, με την εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012.
- 27 Κατά την Επιτροπή, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 δεν είναι εφαρμοστέο σε περιπτώσεις εξαγοράς μεγάλου αριθμού μετοχών από έναν μόνο πωλητή κατά τις οποίες μπορεί ευχερώς να διαπιστωθεί, από τα αποτελέσματα των ψηφοφοριών κατά τις προγενέστερες τακτικές και έκτακτες γενικές συνελεύσεις, ότι ο συγκεκριμένος αριθμός μετοχών παρέχει εν τοις πράγμασι δυνατότητα αποκλειστικού ελέγχου της εταιρίας-στόχου.
- 28 Επιπλέον, η Επιτροπή επισήμανε ότι η εξαγορά του Δεκεμβρίου του 2012, η οποία ολοκληρώθηκε στις 18 Δεκεμβρίου 2012, δεν αποτελούσε μέρος της υλοποίησης της δημόσιας προσφοράς εξαγοράς, η οποία υλοποιήθηκε από τις 15 Ιανουαρίου έως τις 26 Φεβρουαρίου 2013. Θεώρησε ότι δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι η προσφεύγουσα ενδεχομένως υποχρεώθηκε να προβεί σε δημόσια προσφορά εξαγοράς για τις υπόλοιπες μετοχές της Morpol λόγω της εξαγοράς του Δεκεμβρίου του 2012, διότι η προσφεύγουσα είχε ήδη αποκτήσει τον εν τοις πράγμασι έλεγχο μέσω ενός μόνον πωλητή.
- 29 Η Επιτροπή θεώρησε, ακόμη, άστοχη την εκ μέρους της προσφεύγουσας επίκληση νομικών πηγών σύμφωνα με τις οποίες “πλείονα μεμονωμένα στάδια” μπορούν να θεωρηθούν ως ενιαία πράξη συγκέντρωσης, εφόσον συνδέονται μεταξύ τους με σχέση αλληλεξάρτησης. Τόνισε ότι η προσφεύγουσα απέκτησε τον έλεγχο της Morpol με μόνη την αγορά του 48,5 % των μετοχών της Morpol, και όχι μέσω περισσότερων μεμονωμένων πράξεων εξαγοράς με αντικείμενο στοιχεία του ενεργητικού που εν τέλει απαρτίζουν μια ενιαία οικονομική οντότητα.
- 30 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι, κατά το άρθρο 14, παράγραφος 3, του κανονισμού 139/2004, για τον καθορισμό του ύψους του προστίμου πρέπει να λαμβάνεται υπόψη [η φύση,] η διάρκεια και η σοβαρότητα της παράβασης.
- 31 Θεώρησε ότι κάθε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 αποτελεί εκ φύσεως σοβαρή παράβαση.

- 32 Στο πλαίσιο της εκτίμησης της σοβαρότητας της παράβασης, η Επιτροπή έλαβε υπόψη της το γεγονός ότι, κατ' αυτήν, η προσφεύγουσα διέπραξε την παράβαση εξ αμελείας, ότι η επίμαχη συγκέντρωση ήγειρε σοβαρές αμφιβολίες όσον αφορά τη συμβατότητά της με την εσωτερική αγορά, καθώς και ότι είχαν υπάρξει παλαιότερες υποθέσεις με αντικείμενο διαδικαστικές παραβάσεις που αφορούσαν την προσφεύγουσα καθώς και άλλες εταιρίες.
- 33 Όσον αφορά τη διάρκεια της παράβασης, η Επιτροπή επισήμανε ότι η παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 ήταν στιγμιαία και ότι διαπράχθηκε συγκεκριμένα στις 18 Δεκεμβρίου 2012, δηλαδή κατά την ημερομηνία υλοποίησης της συγκέντρωσης. Εκτίμησε, ακόμη, ότι η παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 ήταν διαρκής και, συγκεκριμένα, διήρκεσε από τις 18 Δεκεμβρίου 2012 έως τις 30 Σεπτεμβρίου 2013, δηλαδή από την ημερομηνία υλοποίησης της εξαγοράς του Δεκεμβρίου του 2012 έως την ημερομηνία της έγκρισής της. Η Επιτροπή θεώρησε ιδιαίτερα μακρό το διάστημα αυτό των εννέα μηνών και δώδεκα ημερών.
- 34 Η Επιτροπή δέχθηκε ως ελαφρυντική περίπτωση το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν άσκησε τα δικαιώματα ψήφου της στη Morigol και ότι διατήρησε την αυτοτέλεια της εταιρίας αυτής κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ελέγχου της συγκέντρωσης.
- 35 Δέχθηκε επίσης ως ελαφρυντική περίπτωση το γεγονός ότι η προσφεύγουσα υπέβαλε αίτημα ορισμού ομάδας αρμόδιας για την εξέταση της υπόθεσης λίγες μέρες μετά την ολοκλήρωση της εξαγοράς του Δεκεμβρίου του 2012.
- 36 Αντιθέτως, η Επιτροπή έκρινε ότι δεν συντρέχουν επιβαρυντικές περιστάσεις.
- 37 Η Επιτροπή θεώρησε ότι, προκειμένου περί επιχείρησης του μεγέθους της προσφεύγουσας, απαιτείται η επιβολή σημαντικών κυρώσεων, προς εξασφάλιση του αποτρεπτικού αποτελέσματος. Τούτο ισχύει κατά μείζονα λόγο σε περίπτωση που η επίμαχη συγκέντρωση εγείρει σοβαρές αμφιβολίες ως προς τη συμβατότητά της με την εσωτερική αγορά.»

Η διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

- 9 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Οκτωβρίου 2014, η νυν αναιρεσείουσα άσκησε προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίμαχης απόφασης και, επικουρικώς, την ακύρωση ή τη μείωση των προστίμων που της επέβαλε η Επιτροπή.
- 10 Προς στήριξη της προσφυγής της, προέβαλε πέντε λόγους εκ των οποίων μόνον ο πρώτος και ο τρίτος παρουσιάζουν ενδιαφέρον για την υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως αφορούσε «πρόδηλο νομικό και πραγματικό σφάλμα», καθόσον με την επίμαχη απόφαση απορρίφθηκε η δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004. Ο τρίτος λόγος αφορούσε παραβίαση της γενικής αρχής *ne bis in idem*.
- 11 Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή στο σύνολό της.

Αιτήματα των διαδίκων στην αναιρετική δίκη

- 12 Με την αίτηση αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει εν όλω ή εν μέρει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον απορρίπτει την προσφυγή κατά της επίμαχης αποφάσεως·

- να ακυρώσει την επίμαχη απόφαση ή, επικουρικώς, να ακυρώσει τα πρόστιμα που της επιβλήθηκαν ή, όλως επικουρικώς, να μειώσει ουσιωδώς τα πρόστιμα αυτά·
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά και λοιπά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η αναιρεσείουσα όσον αφορά αμφοτέρους τους βαθμούς δικαιοδοσίας·
 - να αναπέμψει, εφόσον παρίσταται ανάγκη, την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο προκειμένου αυτό να αποφανθεί εκ νέου σύμφωνα με την απόφαση του Δικαστηρίου, και
 - να λάβει οποιαδήποτε άλλα μέτρα κρίνει πρόσφορα.
- 13 Η Επιτροπή ζητεί να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

- 14 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει δύο λόγους αναιρέσεως. Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως αφορά πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο παρέβη το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004. Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως αφορά πλάνη περί το δίκαιο, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή *ne bis in idem*, την αρχή του συνυπολογισμού και την αρχή που διέπει τη συρροή παραβάσεων.
- 15 Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα προέβαλε νέο λόγο αναιρέσεως που αφορά την έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 139/2004.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 16 Ο πρώτος λόγος αναιρέσεως διαιρείται σε δύο σκέλη.
- 17 Με το πρώτο σκέλος του λόγου αυτού, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, στις σκέψεις 70, 150 και 151 καθώς και 230 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ερμηνεύοντας εσφαλμένως την έννοια της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης», όπως αυτή ορίζεται στην αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 139/2004.
- 18 Κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας, στις σκέψεις 70 και 230 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι παρέλκει η εξέταση των επιχειρημάτων της αναιρεσείουσας κατά τα οποία υπήρχε σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ της εξαγοράς του Δεκεμβρίου 2012 και της επίμαχης δημόσιας προσφοράς εξαγοράς, παρέβλεψε το κρίσιμο κριτήριο για να καθοριστεί αν πλείονες πράξεις μπορούν να εξομοιωθούν με ενιαία πράξη συγκέντρωσης, το οποίο συνίσταται στο ότι οι πράξεις αυτές συνδέονται μεταξύ τους με σχέση αλληλεξάρτησης και όχι στο χρονικό σημείο κατά το οποίο πραγματοποιείται η πράξη με την οποία αποκτάται ο έλεγχος.
- 19 Συναφώς, πρώτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, μεταξύ άλλων στις σκέψεις 150 και 151 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κρίνοντας ότι η αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 139/2004 δεν αποτελεί την προσήκουσα βάση για την ερμηνεία της έννοιας της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης». Κατά την αναιρεσείουσα, η εν λόγω αιτιολογική σκέψη εκφράζει σαφώς τη βούληση του νομοθέτη να αντιμετωπίσει ως «ενιαία πράξη συγκέντρωσης» όλες τις «πράξεις οι οποίες είναι στενά συναφείς υπό την έννοια ότι συνδέονται [με σχέση αλληλεξάρτησης]».

- 20 Η διαπίστωση του Γενικού Δικαστηρίου, στη σκέψη 150 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η εν λόγω αιτιολογική σκέψη 20 είναι απλώς μια «ιδιαιτέρα σύντομη και μεμονωμένη φράση» και δεν αποτελεί νομικά δεσμευτικό κανόνα δικαίου, δεν αρκεί προκειμένου το Γενικό Δικαστήριο να απορρίψει την εκ μέρους της νυν αναιρεσείουσας ερμηνεία της έννοιας της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης». Συγκεκριμένα, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη το ότι η ίδια αιτιολογική σκέψη αποτυπώθηκε σε δεσμευτικό κανόνα δικαίου, δηλαδή στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004, το οποίο αναφέρεται στις δημόσιες προσφορές εξαγοράς ή ανταλλαγής και σε σειρά συναλλαγών με τίτλους. Εξάλλου, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την ερμηνεία αυτή στηριζόμενο, στις σκέψεις 106 έως 109 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στην κωδικοποιημένη ανακοίνωση της Επιτροπής για θέματα δικαιοδοσίας βάσει του κανονισμού (ΕΚ) 139/2004 του Συμβουλίου για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ 2008, C 95, σ. 1), η οποία συνιστά, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, ένα σύνολο μη δεσμευτικών κατευθυντήριων γραμμών. Περαιτέρω, κατά την αναιρεσείουσα, το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα την ίδια αιτιολογική σκέψη 20, στη σκέψη 151 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, κρίνοντας ότι, αν γινόταν δεκτή η ίδια ερμηνεία, όλες οι πράξεις «που ενέχουν σχέση αλληλεξάρτησης» θα θεωρούνταν ενιαία πράξη συγκέντρωσης, μολονότι δεν είχαν ως αποτέλεσμα την απόκτηση ελέγχου.
- 21 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι η εξαγορά του Δεκεμβρίου 2012 και η επίμαχη δημόσια προσφορά εξαγοράς ενείχαν σχέση αλληλεξάρτησης και συνιστούσαν, κατά συνέπεια, ενιαία πράξη συγκέντρωσης.
- 22 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι, εν προκειμένω, η σχέση συνδέσεως μεταξύ της δημόσιας προσφοράς εξαγοράς και της εξαγοράς του Δεκεμβρίου 2012 προβλέπεται από τη νορβηγική νομοθεσία που διέπει τη διαπραγμάτευση κινητών αξιών, στοιχείο που αντιστοιχεί στον μεγαλύτερο δυνατό βαθμό αλληλεξάρτησης. Ειδικότερα, η αλληλεξάρτηση αυτή απορρέει από τη νορβηγική νομοθεσία που θέτει σε εφαρμογή την οδηγία 2004/25/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 21ης Απριλίου 2004, σχετικά με τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς (ΕΕ 2004, L 142, σ. 12). Το Γενικό Δικαστήριο δεν αμφισβήτησε το γεγονός αυτό.
- 23 Αφετέρου, κατά την αναιρεσείουσα, η ύπαρξη σχέσης αλληλεξάρτησης μεταξύ της δημόσιας προσφοράς και της εξαγοράς του Δεκεμβρίου 2012 επιβεβαιώνεται επίσης από την ανακοίνωση για θέματα δικαιοδοσίας που διαλαμβάνεται στη σκέψη 20 της παρούσας αποφάσεως, κατά την οποία δύο ή περισσότερες πράξεις μπορούν να συνδέονται εκ του νόμου ή εν τοις πράγμασι. Εν προκειμένω, η εξαγορά του Δεκεμβρίου 2012 και η επίμαχη δημόσια προσφορά εξαγοράς συνδέονται εκ του νόμου με αμοιβαία σχέση εξάρτησης, στον βαθμό που η εν λόγω δημόσια προσφορά εξαγοράς κατέστη υποχρεωτική με την πραγματοποίηση της εξαγοράς του Δεκεμβρίου 2012 και εξαρτήθηκε από αυτήν. Ομοίως, οι δύο αυτές πράξεις συνδέονται εν τοις πράγμασι, εφόσον, σύμφωνα με το σημείο 43 της ανακοινώσεως αυτής, από οικονομική άποψη, «καθεμία από τις πράξεις εξαρτάται κατ' ανάγκη από τη σύναψη [της άλλης]». Οι δύο αυτές πράξεις σχεδιάστηκαν και συμφωνήθηκαν ταυτοχρόνως και εκτελέστηκαν προκειμένου να επιτευχθεί ο ίδιος οικονομικός σκοπός, δηλαδή η απόκτηση όλων των ευρισκομένων σε κυκλοφορία μετοχών της Morpol.
- 24 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναίρεσης, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το Γενικό Δικαστήριο ερμήνευσε εσφαλμένα τον λόγο ύπαρξης της εξαίρεσης του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004.
- 25 Πρώτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η τυπολατρική προσέγγιση του Γενικού Δικαστηρίου δεν είναι κατάλληλη για την ερμηνεία του επιδιωκόμενου με την εξαίρεση αυτή σκοπού, η οποία απαιτεί ανάλυση του πολιτικού σκοπού της εν λόγω εξαίρεσης. Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο υιοθέτησε περιοριστική προσέγγιση απορρίπτοντας, στις σκέψεις 174 έως 189 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τη σημασία του Πράσινου Βιβλίου σχετικά με την αναθεώρηση του κανονισμού (ΕΟΚ) 404/89 του Συμβουλίου [COM(2001) 745 τελικό, στο εξής: Πράσινο Βιβλίο], το οποίο προτρέπει στη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της εν λόγω εξαίρεσης προς διευκόλυνση των εξαγορών. Επιπλέον,

κατά την αναιρεσεύουσα, η σκέψη 189 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης στηρίζεται σε τυπολατρική διάκριση μεταξύ των περιπτώσεων διάρθρωσης πράξεων και εσφαλμένως απορρίπτει την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 σε περίπτωση διάρθρωσης πράξεων κατά την οποία ο έλεγχος ενδέχεται να είχε αποκτηθεί πριν από την υποβολή της δημόσιας προσφοράς εξαγοράς.

- 26 Δεύτερον, κατά την αναιρεσεύουσα, ο πολιτικός σκοπός της εξαίρεσης που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 συνίσταται στη διευκόλυνση των δημοσίων προσφορών και των υφερπουσών εξαγορών μέσω της τηρήσεως αυστηρών προϋποθέσεων για την αποφυγή των μεταβολών της διάρθρωσης της αγοράς πριν η Επιτροπή εκδώσει απόφαση σχετικά με την κοινοποιηθείσα συγκέντρωση. Επομένως, ο αγοραστής μπορεί, καταρχήν, να αποκτήσει μετοχές της εταιρίας-στόχου, αλλά δεν μπορεί να τις χρησιμοποιήσει στην πράξη πριν η Επιτροπή επιτρέψει τη συγκέντρωση αυτή, στοιχείο που δεν εμποδίζει το θεσμικό αυτό όργανο να ασκήσει τις εξουσίες που διαθέτει για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων.
- 27 Δεν δικαιολογείται, κατά την αναιρεσεύουσα, η άρνηση εφαρμογής της εξαίρεσης που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 σε συγκεκριμένη διάρθρωση πράξεων όταν ο έλεγχος ενδέχεται να είχε αποκτηθεί πριν από την υποβολή δημόσιας προσφοράς εξαγοράς. Στο σημείο 134 του Πράσινου Βιβλίου, η Επιτροπή αναγνώρισε ότι η απόκτηση εισηγμένης στο Χρηματιστήριο εταιρίας πρέπει να καλύπτεται από την εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004, διότι, «[σ]ε αυτά τα σενάρια, είναι συνήθως πρακτικά αδύνατο και τεχνητό να θεωρηθεί ότι η συγκέντρωση γίνεται με την απόκτηση μετοχών που παρέχουν στον αποκτώντα τον έλεγχο της εξαγοραζόμενης εταιρίας». Μολονότι το επιχείρημα αυτό αφορά τις υφέρπουσες εξαγορές, ισχύει εξίσου και για τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς.
- 28 Επομένως, όπως υποστηρίζει η αναιρεσεύουσα, το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας ότι η διάταξη αυτή δεν είχε εφαρμογή σε περίπτωση διάρθρωσης πράξεων στην οποία ο έλεγχος ενδέχεται να είχε αποκτηθεί πριν από την υποβολή δημόσιας προσφοράς εξαγοράς, προέβη σε τυπολατρική διαφοροποίηση μεταξύ διαρθρώσεων πράξεων η οποία προκάλεσε αβεβαιότητα ως προς τις πράξεις που εμπίπτουν στην εν λόγω εξαίρεση και εξέθεσε τους αγοραστές σε σημαντικούς πρακτικούς και οικονομικούς κινδύνους.
- 29 Τρίτον, η αναιρεσεύουσα παραπέμπει στην απόφαση της Επιτροπής της 20ής Ιανουαρίου 2005 (υπόθεση Orkla/Elkem – COMP/M.3709), η οποία αφορά κατάσταση παρόμοια με την επίμαχη εν προκειμένω και με την οποία το εν λόγω θεσμικό όργανο δέχθηκε, μεταξύ άλλων, ότι ο αγοραστής συμμετοχής που συνεπάγεται υποχρεωτική δημόσια προσφορά ήταν εκτεθειμένος σε σοβαρούς οικονομικούς κινδύνους εν αναμονή της εγκρίσεως από την Επιτροπή της εξαγοράς αυτής.
- 30 Τέταρτον, η αναιρεσεύουσα προβάλλει ότι η ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004, υπό την έννοια ότι εφαρμόζεται σε όλες τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς, διευκολύνει τους σκοπούς του ελέγχου των συγκεντρώσεων, παρέχοντας στην Επιτροπή τη δυνατότητα να λάβει υπόψη το οριστικό ποσοστό της αποκτηθείσας συμμετοχής και τα διάφορα αποτελέσματα της εξεταζόμενης πράξης.
- 31 Πέμπτον, η αναιρεσεύουσα υποστηρίζει ότι, εν προκειμένω, συμμορφώθηκε προς το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 κοινοποιώντας τη συγκέντρωση αμελλητί, δηλαδή τρεις μέρες μετά την ολοκλήρωση της εξαγοράς του Δεκεμβρίου του 2012, και μη ασκώντας τα δικαιώματα ψήφου που απορρέουν από τις αποκτηθείσες μετοχές, κάτι το οποίο δεν αμφισβήτησε το Γενικό Δικαστήριο.
- 32 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της αναιρεσεύουσας και θεωρεί ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 33 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, του οποίου τα δύο σκέλη πρέπει να εξεταστούν από κοινού, η αναιρεσείουσα αμφισβητεί, κατ' ουσίαν, την εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004, βάσει της οποίας απορρίφθηκε ο πρώτος λόγος ακυρώσεως.
- 34 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 προβλέπει ότι, εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις της διατάξεως αυτής, η παράγραφος 1 του εν λόγω άρθρου δεν αποκλείει την πραγματοποίηση δημόσιας προσφοράς εξαγοράς ή σειράς συναλλαγών σε τίτλους με τις οποίες αποκτάται ο έλεγχος, κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού αυτού, από τους διάφορους πωλητές μέσω σειράς συναλλαγών σε τίτλους.
- 35 Διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε, στις σκέψεις 68 έως 83 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 στην επίμαχη εν προκειμένω κατάσταση σε σχέση μόνον με την εξαγορά του Δεκεμβρίου 2012.
- 36 Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, αφενός, στις σκέψεις 69 και 70 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η διαπιστωθείσα από την Επιτροπή παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, και του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 οφειλόταν αποκλειστικά στην εξαγορά του Δεκεμβρίου 2012, δηλαδή τη συγκέντρωση με την οποία η αναιρεσείουσα απέκτησε τον έλεγχο της Morpol. Στο μέτρο που η πράξη αυτή πραγματοποιήθηκε πριν από την επίμαχη δημόσια προσφορά εξαγοράς, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 δεν έχει εν προκειμένω εφαρμογή, καθόσον η διάταξη αυτή αφορούσε τις δημόσιες προσφορές εξαγοράς.
- 37 Αφετέρου, το Γενικό Δικαστήριο απέκλεισε επίσης τη δυνατότητα εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004, καθόσον η διάταξη αυτή αφορά τη διενέργεια πράξεων με τις οποίες αποκτάται έλεγχος, κατά την έννοια του άρθρου 3 του κανονισμού αυτού, από τους διάφορους πωλητές μέσω μιας σειράς συναλλαγών σε τίτλους. Όπως προκύπτει από τη συνδυασμένη ερμηνεία των σκέψεων 75 και 79 έως 81 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η αναιρεσείουσα απέκτησε τον έλεγχο της Morpol μέσω ενός μόνο πωλητή με μία μόνο συναλλαγή σε τίτλους, δηλαδή με την εξαγορά του Δεκεμβρίου 2012. Η επίμαχη δημόσια προσφορά εξαγοράς πραγματοποιήθηκε, κατά το Γενικό Δικαστήριο, σε χρόνο κατά τον οποίο η αναιρεσείουσα κατείχε ήδη εν τοις πράγμασι τον αποκλειστικό έλεγχο της Morpol λόγω της εξαγοράς του Δεκεμβρίου 2012.
- 38 Ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα υποστήριξε, κατ' ουσίαν, ότι η εξαγορά του Δεκεμβρίου 2012 και η επίμαχη δημόσια προσφορά εξαγοράς, λόγω της μεταξύ τους συνδέσεως, αποτελούσαν τα στάδια μιας ενιαίας πράξης συγκέντρωσης, οπότε, δυνάμει του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004, η παράγραφος 1 του άρθρου αυτού δεν είχε εφαρμογή στην εν λόγω συγκέντρωση.
- 39 Στις σκέψεις 85 έως 229 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε τα επιχειρήματα που προέβαλε η νυν αναιρεσείουσα προς στήριξη της απόψεως αυτής και τα απέρριψε. Το Γενικό Δικαστήριο επισήμανε, στο πλαίσιο αυτό, ότι η έννοια της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης» δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής σε περίπτωση κατά την οποία ο εν τοις πράγμασι αποκλειστικός έλεγχος της εταιρίας-στόχου αποκτάται με μία μόνο συναλλαγή μεταξύ ιδιωτών, ο δε πωλητής είναι μόνον ένας, ακόμη και όταν έπεται υποχρεωτική δημόσια προσφορά.
- 40 Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι μια τέτοια ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 είναι εσφαλμένη, στο μέτρο που η διάταξη αυτή, ερμηνευόμενη υπό το πρίσμα της αιτιολογικής σκέψης 20 του κανονισμού αυτού,

έπρεπε να ερμηνευθεί διασταλτικά, οπότε η εν λόγω διάταξη είχε εφαρμογή στην εξαγορά του Δεκεμβρίου 2012 και στην επίμαχη δημόσια προσφορά εξαγοράς, καθόσον οι δύο αυτές πράξεις αποτελούσαν στάδια μιας ενιαίας πράξης συγκέντρωσης.

- 41 Πρώτον, η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν έλαβε υπόψη, κατά την ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004, την έννοια της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης», όπως αυτή προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 139/2004, η οποία συνιστά, κατ' αυτήν, την προσήκουσα νομική βάση για την εν λόγω ερμηνεία.
- 42 Συναφώς, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η έννοια της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης» μνημονεύεται αποκλειστικά στην αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 139/2004 και όχι στα άρθρα του κανονισμού αυτού.
- 43 Στη σκέψη 150 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η ως άνω αιτιολογική σκέψη δεν περιέχει ωστόσο εξαντλητικό ορισμό των προϋποθέσεων υπό τις οποίες δύο πράξεις αποτελούν ενιαία πράξη συγκέντρωσης. Το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε συναφώς στην ιδιαίτερη φύση της εν λόγω αιτιολογικής σκέψης, η οποία, μολονότι είναι δυνατόν να αποσαφηνίσει την ερμηνεία που πρέπει να δοθεί σε έναν κανόνα δικαίου, δεν μπορεί, ελλείψει ιδίας δεσμευτικής νομικής ισχύος, να αποτελέσει τέτοιο κανόνα.
- 44 Πάντως, μολονότι, όπως αναγνωρίζει η νυν αναιρεσείουσα με τα επιχειρήματα που προβάλλει, η αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 139/2004 μπορεί να χρησιμεύσει ως ερμηνευτικό στοιχείο των διατάξεων του κανονισμού αυτού, δεν μπορεί όμως να συναχθεί βασίμως από το γράμμα και μόνον της εν λόγω αιτιολογικής σκέψης αντίθετη προς τις διατάξεις αυτές ερμηνεία της έννοιας της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης». Συναφώς, το Δικαστήριο είχε, εξάλλου, επανειλημμένως την ευκαιρία να επισημάνει ότι οι αιτιολογικές σκέψεις πράξης της Ένωσης δεν είναι νομικώς δεσμευτικές και ότι δεν χωρεί βασίμως επίκλησή τους προς στήριξη παρεκκλίσεως από τις διατάξεις της οικείας πράξης ούτε για την ερμηνεία των διατάξεων αυτών κατά τρόπο προδήλως αντίθετο προς το γράμμα τους (πρβλ. αποφάσεις της 10ης Ιανουαρίου 2006, IATA και ELFAA, C-344/04, EU:C:2006:10, σκέψη 76, καθώς και της 2ας Απριλίου 2009, Tyson Parketthandel, C-134/08, EU:C:2009:229, σκέψη 16).
- 45 Ως εκ τούτου, η αναιρεσείουσα δεν μπορεί να στηριχθεί σε διασταλτική ερμηνεία του γράμματος της αιτιολογικής σκέψης 20 του κανονισμού 139/2004 για να διευρύνει το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004.
- 46 Συναφώς, όπως επισήμανε και το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 71 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 καθιστά δυνατή, σε ορισμένες περιπτώσεις, την υποβολή δημόσιας προσφοράς αγοράς πριν από την κοινοποίηση στην Επιτροπή και την έγκρισή της από αυτήν, ακόμη και αν η πράξη αυτή συνιστά συγκέντρωση με κοινοτική διάσταση, κατά την έννοια του άρθρου 3 του ως άνω κανονισμού.
- 47 Το άρθρο 7, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, όμως, απαγορεύοντας την πραγματοποίηση συγκέντρωσης, περιορίζει την απαγόρευση αυτή μόνο στις συγκεντρώσεις, όπως αυτές ορίζονται στο άρθρο 3 του ίδιου κανονισμού (απόφαση της 31ης Μαΐου 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, σκέψη 43).
- 48 Στο μέτρο που το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 συνιστά παρέκκλιση από την εν λόγω απαγόρευση, πρέπει, προκειμένου να καθοριστεί το περιεχόμενο της διάταξης αυτής, να ληφθεί υπόψη ο ορισμός της έννοιας της «συγκέντρωσης» που μνημονεύεται στο εν λόγω άρθρο 3 (πρβλ. απόφαση της 31ης Μαΐου 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, σκέψη 44).

- 49 Κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 139/2004, συγκέντρωση θεωρείται ότι υπάρχει όταν προκύπτει μόνιμη μεταβολή του ελέγχου από τη συγχώνευση δύο ή περισσότερων προηγουμένως ανεξάρτητων επιχειρήσεων ή τμημάτων επιχειρήσεων, ή από την απόκτηση, από ένα ή περισσότερα πρόσωπα που ελέγχουν ήδη μία τουλάχιστον επιχείρηση ή από μία ή περισσότερες επιχειρήσεις, άμεσα ή έμμεσα, ελέγχου στο σύνολο ή σε τμήματα μιας ή περισσότερων άλλων επιχειρήσεων, εξυπακουμένου ότι ο έλεγχος απορρέει από δικαιώματα, συμβάσεις ή άλλα μέσα που παρέχουν τη δυνατότητα καθοριστικού επηρεασμού της δραστηριότητας μιας επιχείρησης (απόφαση της 31ης Μαΐου 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, σκέψη 45).
- 50 Κατά συνέπεια, η πραγματοποίηση συγκέντρωσης επέρχεται μόλις οι μετέχοντες στη συγκέντρωση αναπτύξουν δραστηριότητες που συμβάλλουν στη μόνιμη μεταβολή του ελέγχου της εταιρίας-στόχου (απόφαση της 31ης Μαΐου 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, σκέψη 46).
- 51 Μολονότι η αιτιολογική σκέψη 20 του κανονισμού 139/2004 προβλέπει, βεβαίως, ότι ενδείκνυται να αντιμετωπίζονται ως ενιαία συγκέντρωση οι πράξεις οι οποίες είναι στενά συναφείς υπό την έννοια ότι συνδέονται με σχέση αλληλεξάρτησης ή λαμβάνουν τη μορφή μιας σειράς πράξεων σε τίτλους που πραγματοποιούνται εντός ευλόγως βραχείας προθεσμίας, ωστόσο, μόνον οι πράξεις που είναι αναγκαίες για να επιτευχθεί μεταβολή του ελέγχου ενδέχεται να εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 7 του κανονισμού αυτού (πρβλ. απόφαση της 31ης Μαΐου 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, σκέψεις 48 και 49).
- 52 Υπό τις συνθήκες αυτές, διαπιστώνεται ότι το Γενικό Δικαστήριο δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 70 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 δεν ασκεί επιρροή σε περίπτωση κατά την οποία ο έλεγχος διενεργείται στο πλαίσιο μιας πρώτης ιδιωτικής συναλλαγής, ακόμη και αν ακολουθεί η δημόσια προσφορά εξαγοράς, δεδομένου ότι αυτή δεν είναι αναγκαία για να επιτευχθεί μεταβολή του ελέγχου επιχείρησης την οποία αφορά η επίμαχη συγκέντρωση.
- 53 Επομένως, ορθώς επίσης το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας περί υπάρξεως, εν προκειμένω, ενιαίας πράξης συγκέντρωσης, στο μέτρο που, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, στη σκέψη 151 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, τα επιχειρήματα αυτά θα είχαν ως συνέπεια να συμπεριληφθούν στην έννοια της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης» και να εμπίπτουν, ως εκ τούτου, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 7 του κανονισμού 139/2004, πράξεις οι οποίες, ακόμη και αν θεωρηθούν επικουρικές της συγκέντρωσης, δεν έχουν άμεσο λειτουργικό σύνδεσμο με την πραγματοποίησή της.
- 54 Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να υποστηριχθεί από την αναιρεσείουσα ότι πράξη που δεν είναι αναγκαία για να επιτευχθεί μεταβολή του ελέγχου μιας επιχείρησης, όπως η δημόσια προσφορά εξαγοράς που υποβλήθηκε μετά την απόκτηση του ελέγχου της εταιρίας-στόχου, εμπίπτει στην έννοια της «συγκέντρωσης» των άρθρων 3 και 7 του κανονισμού 139/2004.
- 55 Συνεπώς, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα της αναιρεσείουσας με τα οποία προβάλλεται εσφαλμένη ερμηνεία της έννοιας της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης».
- 56 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η εκ μέρους του Γενικού Δικαστηρίου ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 είναι αντίθετη προς τον επιδιωκόμενο από τη διάταξη αυτή σκοπό. Συναφώς, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι σκοπός της εν λόγω διάταξης είναι να διευκολύνει τις δημόσιες προσφορές και τις υφέρπουσες εξαγορές, οπότε το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 έχει εφαρμογή στις διαρθρώσεις πράξεων στις οποίες ο έλεγχος ενδέχεται να έχει αποκτηθεί πριν από την υποβολή δημόσιας προσφοράς εξαγοράς.

- 57 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η αναιρεσεύουσα αναγνωρίζει ότι η ευρεία εκ μέρους της ερμηνεία της έννοιας της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης» θα είχε ως αποτέλεσμα να αποκτήσει το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 πεδίο εφαρμογής ευρύτερο από αυτό που απορρέει από το γράμμα της διάταξης.
- 58 Στις σκέψεις 200 και 201 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε, όπως δέχεται και η αναιρεσεύουσα, ότι το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 εισάγει εξαίρεση από το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, η οποία πρέπει να ερμηνεύεται περιοριστικά.
- 59 Όπως όμως επισημάνθηκε στη σκέψη 57 της παρούσας αποφάσεως και όπως υπογράμμισε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 202 έως 204 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, η ερμηνεία που προβάλλει η αναιρεσεύουσα θα είχε ως αποτέλεσμα τη διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της προβλεπόμενης στο άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 εξαίρεσης.
- 60 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα επιχειρήματα της αναιρεσεύουσας με τα οποία προβάλλεται ότι η ερμηνεία αυτή δικαιολογείται από τους σκοπούς του δικαίου της Ένωσης στον συγκεκριμένο τομέα, όπως αυτοί προκύπτουν από την οδηγία 2004/25 ή από το Πράσινο Βιβλίο, πρέπει να απορριφθούν.
- 61 Ομοίως, το επιχείρημα της αναιρεσεύουσας, με το οποίο προβάλλεται ότι η ερμηνεία του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004 διευκολύνει την επί της ουσίας εκτίμηση της συγκέντρωσης, δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, το επιχείρημα αυτό, το οποίο αφορά την εξέταση του συμβατού χαρακτήρα της συγκέντρωσης με την εσωτερική αγορά, είναι αλυσιτελές όσον αφορά το προκριματικό ζήτημα του κατά πόσον η συγκέντρωση αυτή μπορούσε να εξαιρεθεί από κοινοποίηση στην Επιτροπή, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004.
- 62 Ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα τα επιχειρήματα της αναιρεσεύουσας με τα οποία προβάλλεται ότι παραβλέφθηκε ο σκοπός του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004.
- 63 Τρίτον, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 52 και 55 της παρούσας αποφάσεως, τα επιχειρήματα της αναιρεσεύουσας με τα οποία προβάλλεται, αφενός, ότι υφίστατο σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ της εξαγοράς του Δεκεμβρίου 2012 και της επίμαχης δημόσιας προσφοράς εξαγοράς και, αφετέρου, ότι η αναιρεσεύουσα συμμορφώθηκε προς τις προϋποθέσεις του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού αυτού πρέπει να απορριφθούν.
- 64 Συγκεκριμένα, όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 229 και 230 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στο μέτρο που η έννοια της «ενιαίας πράξης συγκέντρωσης» δεν έχει εφαρμογή σε περίπτωση κατά την οποία ο εν τοις πράγμασι αποκλειστικός έλεγχος αποκτάται από έναν μόνο πωλητή με μία μόνο συναλλαγή, το ζήτημα της ύπαρξης *de jure* ή *de facto* σχέσης αλληλεξάρτησης μεταξύ της εξαγοράς του Δεκεμβρίου 2012 και της επίμαχης δημόσιας προσφοράς εξαγοράς στερείται σημασίας. Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει κατά μείζονα λόγο και όσον αφορά το ζήτημα αν η νυν αναιρεσεύουσα τήρησε τις προϋποθέσεις του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 139/2004.
- 65 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου λόγου αναιρέσεως

- 66 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, η αναιρεσεύουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο, κρίνοντας, ιδίως στις σκέψεις 306, 319, 339 έως 344 και 362 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η Επιτροπή μπορούσε να επιβάλει χωριστά πρόστιμα στην αναιρεσεύουσα, ένα για την παράβαση του άρθρου 4,

παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 και ένα άλλο για την παράβαση της υποχρέωσης αναστολής που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, παραβίασε την αρχή *ne bis in idem*, την αρχή του συνυπολογισμού και την αρχή που διέπει τη συρροή παραβάσεων.

67 Ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως έχει δύο σκέλη.

Επί του πρώτου σκέλους

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 68 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο μη εφαρμόζοντας, εν προκειμένω, την αρχή *ne bis in idem* ή, επικουρικώς, την αρχή του συνυπολογισμού.
- 69 Η εν λόγω πλάνη περί το δίκαιο εντοπίζεται, ειδικότερα, στη σκέψη 344 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στην οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι τα δύο χωριστά πρόστιμα που επιβλήθηκαν στην αναιρεσείουσα για μία μόνο συμπεριφορά δεν παραβίαζαν την αρχή *ne bis in idem*. Η αρχή αυτή, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου, περιλαμβάνει συγχρόνως απαγόρευση της διπλής δίωξης και απαγόρευση της διπλής κύρωσης, υπό την έννοια ότι ένα πρόσωπο δεν μπορεί να τιμωρηθεί δύο φορές για την ίδια αξιόποινη πράξη.
- 70 Κατά την αναιρεσείουσα, πρώτον, το Γενικό Δικαστήριο, δεχόμενο, με τη σκέψη 319 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ως κρίσιμο κριτήριο το γεγονός ότι τα δύο πρόστιμα που επιβλήθηκαν στην αναιρεσείουσα «επιβλήθηκαν από μία μόνον αρχή με μία απόφαση», υιοθέτησε μια τυπολατρική και επίπλαστη ερμηνεία της αρχής *ne bis in idem*, ενώ η αρχή αυτή αφορά κάθε διττή κύρωση, ανεξαρτήτως του αν επιβλήθηκε με την ίδια διαδικασία ή με χωριστές διαδικασίες.
- 71 Η αρχή αυτή απαγορεύει την επιβολή πλειόνων κυρώσεων για την ίδια παράνομη συμπεριφορά, εφόσον συντρέχουν οι τρεις προϋποθέσεις της ταυτότητας των πραγματικών περιστατικών, της ταυτότητας του παραβάτη και της ταυτότητας του προστατευόμενου εννόμου συμφέροντος, πράγμα που, κατά την αναιρεσείουσα, συμβαίνει εν προκειμένω. Όσον αφορά το κριτήριο της ταυτότητας των πραγματικών περιστατικών και της ταυτότητας του παραβάτη, το Γενικό Δικαστήριο αναγνώρισε, στη σκέψη 305 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι τα δύο διαφορετικά πρόστιμα επιβλήθηκαν για μία μόνο πράξη που τέλεσε η αναιρεσείουσα, δηλαδή για την εξαγορά του Δεκεμβρίου 2012. Όσον αφορά την ταυτότητα του προστατευόμενου εννόμου συμφέροντος, το άρθρο 4, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 κατατείνουν αμφότερα στην προστασία του ίδιου εννόμου συμφέροντος, δηλαδή στη λήψη μέριμνας ώστε να μην προκαλείται μόνιμη και ανεπανόρθωτη ζημία στον πραγματικό ανταγωνισμό συνεπεία πρόωρης πραγματοποίησης πράξεων συγκέντρωσης.
- 72 Δεύτερον, η σκέψη 344 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης δεν είναι σύμφωνη με τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου, από την οποία προκύπτει ότι η αρχή *ne bis in idem* εφαρμόζεται στο πλαίσιο μιας και της αυτής απόφασης ή διαδικασίας. Η αναιρεσείουσα παραπέμπει, συναφώς, στις αποφάσεις της 18ης Δεκεμβρίου 2008, *Coop de France bétail et viande* κ.λπ. κατά Επιτροπής (C-101/07 P και C-110/07 P, EU:C:2008:741), και της 21ης Ιουλίου 2011, *Beneo-Orafti* (C-150/10, EU:C:2011:507), καθώς και στην απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 5ης Οκτωβρίου 2011, *Transcatlab* κατά Επιτροπής (T-39/06, EU:T:2011:562). Περαιτέρω, οι παραπομπές του Γενικού Δικαστηρίου, με τις σκέψεις 333 έως 338 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, στη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου είναι αλυσιτελείς, στο μέτρο που το δίκαιο της Ένωσης προβλέπει ευρύτερη προστασία από τη διττή κύρωση, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου.

- 73 Επικουρικώς, η αναιρεσεύουσα υποστηρίζει ότι κακώς παρέλειψε το Γενικό Δικαστήριο να εφαρμόσει την αρχή του συνυπολογισμού (*Anrechnungsprinzip*), η οποία απαιτεί να ληφθεί υπόψη η πρώτη κύρωση κατά τον καθορισμό της δεύτερης και η οποία τυγχάνει εφαρμογής σε κάθε περίπτωση κατά την οποία δεν έχει πλήρη εφαρμογή η αρχή *ne bis in idem*. Κατά την αναιρεσεύουσα, ούτε η Επιτροπή, στις σκέψεις 206 και 207 της επίμαχης αποφάσεως, ούτε το Γενικό Δικαστήριο, στις σκέψεις 339 έως 344 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, έλαβαν υπόψη το πρώτο πρόστιμο όταν επέβαλαν το δεύτερο.
- 74 Η Επιτροπή εκτιμά, αφενός, ότι τα επιχειρήματα της αναιρεσεύουσας είναι αβάσιμα, καθόσον αφορούν τη φερόμενη παραβίαση από το Γενικό Δικαστήριο της αρχής *ne bis in idem*. Αφετέρου, όσον αφορά τη φερόμενη παραβίαση της αρχής του συνυπολογισμού, η Επιτροπή θεωρεί ότι, εφόσον η αναιρεσεύουσα δεν ανέπτυξε προσηκόντως τα επιχειρήματά της ή δεν μνημόνευσε τη συγκεκριμένη πλάνη στην οποία υπέπεσε συναφώς το Γενικό Δικαστήριο, τα εν λόγω επιχειρήματα πρέπει να απορριφθούν ως απαράδεκτα.
- *Εκτίμηση του Δικαστηρίου*
- 75 Με το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσεύουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 344 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αρχή *ne bis in idem* και η αρχή του συνυπολογισμού δεν εφαρμόζονται σε περίπτωση επιβολής πλειόνων κυρώσεων με μία μόνον απόφαση, ακόμη και αν οι κυρώσεις αυτές επιβάλλονται για τα ίδια πραγματικά περιστατικά.
- 76 Όσον αφορά, πρώτον, την αρχή *ne bis in idem*, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η αρχή αυτή πρέπει να τηρείται στις διαδικασίες επιβολής προστίμου στον τομέα του δικαίου του ανταγωνισμού. Η εν λόγω αρχή απαγορεύει την καταδίκη επιχειρήσεως ή την εκ νέου άσκηση δίωξης κατ' αυτής για αντίθετη προς τον ανταγωνισμό συμπεριφορά, σε σχέση με την οποία είτε της είχε ήδη επιβληθεί κύρωση είτε κρίθηκε ότι δεν έχει ευθύνη με προγενέστερη απόφαση η οποία δεν υπόκειται πλέον σε προσφυγή. Η ίδια αρχή αποσκοπεί στο να αποτραπεί το ενδεχόμενο μια επιχείρηση «να καταδικαστεί εκ νέου ή να ασκηθεί εκ νέου δίωξη κατ' αυτής», όπερ προϋποθέτει ότι η εν λόγω επιχείρηση είχε καταδικαστεί ή κρίθηκε ότι δεν είχε ευθύνη με προγενέστερη απόφαση που δεν υπόκειται πλέον σε προσφυγή (πρβλ. απόφαση της 3ης Απριλίου 2019, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, σκέψεις 28 και 29 καθώς και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 77 Η ως άνω ερμηνεία της αρχής *ne bis in idem* επιρρωννύεται από το γράμμα του άρθρου 50 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και από τον σκοπό της εν λόγω αρχής, δεδομένου ότι το άρθρο αυτό αναφέρεται συγκεκριμένα στην επανάληψη διαδικασίας η οποία καταλήγει στην έκδοση αποφάσεως με ισχύ δεδικασμένου για την ίδια υλική πράξη (πρβλ. απόφαση της 3ης Απριλίου 2019, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, σκέψεις 30 και 32).
- 78 Επομένως, αντίθετα προς όσα υποστηρίζει η αναιρεσεύουσα, ορθώς το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, στη σκέψη 319 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η αρχή *ne bis in idem* δεν έχει εφαρμογή εν προκειμένω, διότι οι κυρώσεις λόγω παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 επιβλήθηκαν από μία μόνον αρχή με μία απόφαση, δηλαδή με την επίμαχη απόφαση.
- 79 Όπως υπογράμμισε ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 106 των προτάσεών του, το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από το επιχείρημα το οποίο προέβαλε η αναιρεσεύουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, κατά το οποίο η περίπτωση επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 3ης Απριλίου 2019, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie* (C-617/17, EU:C:2019:283), διαφέρει από την επίμαχη στην

υπό κρίση υπόθεση, δεδομένου ότι στην υπόθεση εκείνη επρόκειτο για επιβολή προστίμου, στο πλαίσιο της ίδιας απόφασης, λόγω παραβάσεως του εθνικού δικαίου περί ανταγωνισμού και για πρόστιμο λόγω παραβάσεως των κανόνων ανταγωνισμού του δικαίου της Ένωσης.

- 80 Πράγματι, η σκοπούμενη από την αρχή *ne bis in idem* προστασία από την επανάληψη ασκήσεως διώξεως που ενδέχεται να καταλήξει στην επιβολή καταδίκης στερείται αντικειμένου σε περίπτωση κατά την οποία, με την ίδια απόφαση, εφαρμόζεται το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού 139/2004, προκειμένου να επιβληθούν κυρώσεις λόγω παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 3ης Απριλίου 2019, *Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie*, C-617/17, EU:C:2019:283, σκέψη 34).
- 81 Εξάλλου, πρέπει να απορριφθούν τα επιχειρήματα που αντλεί η αναιρεσείουσα από τη μνημονευθείσα στη σκέψη 72 της παρούσας αποφάσεως νομολογία του Δικαστηρίου και του Γενικού Δικαστηρίου.
- 82 Συναφώς, αρκεί η επισήμανση ότι, στις σκέψεις 322 έως 328 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο ανέλυσε τη νομολογία αυτή και ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ούτε το Δικαστήριο ούτε το Γενικό Δικαστήριο είχαν αποφανθεί επί του ζητήματος αν η αρχή *ne bis in idem* έχει εφαρμογή σε περίπτωση επιβολής πλειόνων κυρώσεων με μία μόνον απόφαση. Επομένως, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 110 και 111 των προτάσεών του, η νομολογία αυτή δεν αποδεικνύει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της αρχής *ne bis in idem*.
- 83 Όσον αφορά, δεύτερον, το επικουρικό προβληθέν επιχείρημα της αναιρεσείουσας κατά το οποίο το Γενικό Δικαστήριο κακώς παρέλειψε να εφαρμόσει την αρχή του συνυπολογισμού, πρέπει να διαπιστωθεί ότι, μολονότι, βεβαίως, από την αίτηση αναιρέσεως προκύπτει ότι, με το επιχείρημα αυτό, η αναιρεσείουσα επιδιώκει να αμφισβητήσει τις σκέψεις 339 έως 344 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, εντούτοις η αναιρεσείουσα δεν προβάλλει κανένα συγκεκριμένο στοιχείο που να αποδεικνύει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, ιδίως στις εν λόγω σκέψεις, ότι η αρχή του συνυπολογισμού, ακόμη και εάν υποτεθεί ότι συνιστά αρχή την οποία μπορούν να επικαλεσθούν στη συγκεκριμένη περίπτωση οι διάδικοι, δεν έχει εφαρμογή σε περίπτωση στην οποία επιβάλλονται με μία μόνον απόφαση πλείονες κυρώσεις, ακόμη και αν οι κυρώσεις αυτές επιβάλλονται για τα ίδια πραγματικά περιστατικά.
- 84 Επομένως, στο μέτρο που η αναιρεσείουσα δεν αμφισβητεί την παραδοχή αυτή, διαπιστώνεται ότι είναι αλυσιτελή τα επιχειρήματα με τα οποία προβάλλει ότι η αρχή αυτή απαιτούσε από το Γενικό Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη, κατά τον καθορισμό της δεύτερης κύρωσης, την πρώτη κύρωση που είχε επιβάλει στην αναιρεσείουσα.
- 85 Περαιτέρω, επισημαίνεται ότι η αναιρεσείουσα, ερωτηθείσα από το Δικαστήριο επί του ζητήματος αυτού κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, διευκρίνισε ότι, αναφερόμενη ιδίως στην αρχή του συνυπολογισμού, σκόπευε να αντλήσει επιχείρημα από τον στερούμενο αναλογικότητας χαρακτήρα των κυρώσεων αυτών. Το επιχείρημα αυτό είναι ωστόσο απαράδεκτο στο μέτρο που με αυτό δεν διατυπώνεται καμία αιτίαση κατά των σκέψεων 579 έως 631 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, με τις οποίες το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ειδικώς το ποσό του επιβληθέντος στην αναιρεσείουσα προστίμου υπό το πρίσμα της αρχής της αναλογικότητας.
- 86 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω, το πρώτο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του δευτέρου σκέλους

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 87 Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας, στη σκέψη 362 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η προβαλλόμενη παράβαση της υποχρέωσης κοινοποίησης που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 δεν αποτελούσε ειδικότερη παράβαση και δεν εμπεριείχε, ως εκ τούτου, τη γενικότερη παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού. Κατ' αυτό τον τρόπο, το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή που διέπει τη συρροή παραβάσεων.
- 88 Πρώτον, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι η αρχή αυτή αναγνωρίζεται στο διεθνές δίκαιο και στην έννομη τάξη των κρατών μελών. Επομένως, όταν μια πράξη φαίνεται να στηρίζεται σε δύο νομοθετικές διατάξεις, η κυρίως εφαρμοστέα διάταξη αποκλείει όλες τις υπόλοιπες, βάσει των αρχών της επικουρικότητας, της απορρόφησης ή της ειδικότητας. Ορισμένα κράτη μέλη απαγορεύουν επίσης την επιβολή διπλών κυρώσεων όταν αυτές αποσκοπούν στην επιβολή κυρώσεων για σοβαρότερη παράβαση και για λιγότερο σοβαρή παράβαση η οποία εμπεριέχεται στην πρώτη. Επιπλέον, η αναιρεσείουσα υπογραμμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία των διεθνών δικαστηρίων, απαγορεύεται η επιβολή διπλής κυρώσεως σε ένα πρόσωπο όταν η παράβαση μιας διάταξης συνεπάγεται την παράβαση άλλης διάταξης.
- 89 Δεύτερον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το Γενικό Δικαστήριο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο, στις σκέψεις 302, 352 και 361 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, προβαίνοντας σε «τεχνοκρατικού χαρακτήρα» διάκριση μεταξύ των στοιχείων που καθορίζουν την υποχρέωση κοινοποίησης και εκείνων που καθορίζουν την υποχρέωση αναστολής. Το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η παράβαση της πρώτης από τις υποχρεώσεις αυτές συνιστά στιγμιαία παράβαση, ενώ η παράβαση της δεύτερης συνιστά διαρκή παράβαση. Η διάκριση αυτή, όμως, δεν ασκεί επιρροή για την εκτίμηση του ταυτόχρονου χαρακτήρα των δύο επίμαχων παραβάσεων, στο μέτρο που οι εν λόγω παραβάσεις αφορούν την ίδια συμπεριφορά, δηλαδή την πραγματοποίηση συγκέντρωσης, σε διαφορετικά όμως χρονικά σημεία, δηλαδή πριν από την κοινοποίηση και την έγκριση, αντιστοίχως. Εν πάση περιπτώσει, η εν λόγω διάκριση δεν δικαιολογεί την επιβολή σωρευτικών κυρώσεων για την ίδια συμπεριφορά.
- 90 Τρίτον, με το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προέβαλε ότι η προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 συνιστά την ειδικότερη παράβαση και εμπεριέχει την προβαλλόμενη παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.
- 91 Η αναιρεσείουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή έχει τη δυνατότητα να επιβάλει πρόστιμα μόνο στις διάφορες περιπτώσεις που διαλαμβάνονται στις διατάξεις του κανονισμού 139/2004. Επομένως, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού και η εξουσία της Επιτροπής να επιβάλλει κυρώσεις για την παράβαση του άρθρου αυτού, δυνάμει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', του εν λόγω κανονισμού, αφορούν περίπτωση στην οποία η συγκέντρωση έχει μεν κοινοποιηθεί, αλλά πραγματοποιήθηκε πριν από την έγκρισή της. Ελλείψει κοινοποίησης, η πραγματοποίηση μιας πράξης συγκέντρωσης πριν από την κοινοποίηση και, ως εκ τούτου, κατ' ανάγκη πριν από την έγκρισή της, συνιστά την ειδικότερη και πλέον ενδεδειγμένη παράβαση, η οποία συνεπάγεται την επιβολή προστίμου βάσει του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του ίδιου κανονισμού.
- 92 Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα διευκρίνισε ότι, αντιθέτως, θεωρεί ότι το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, καθόσον αναφέρεται τόσο στην υποχρέωση κοινοποίησης όσο και στην υποχρέωση αναστολής, εμπεριέχει το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.

- 93 Κατά την αναιρεσεύουσα, παράβαση της υποχρέωσης κοινοποίησης μπορεί να διαπιστωθεί μόνον αν δεν τηρηθεί η υποχρέωση αναστολής. Συναφώς, στη σκέψη 306 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι «το ισχύον νομικό πλαίσιο [ήταν] ασυνήθιστο, καθώς υπήρχ[αν] στον [κανονισμό 139/2004] δύο άρθρα των οποίων η παράβαση [επέσυρε] την επιβολή προστίμων της ίδιας κλίμακας, λαμβανομένου υπόψη ότι η παράβαση του ενός συνεπα[γόταν] ταυτόχρονα παράβαση του δεύτερου». Περαιτέρω, η αναιρεσεύουσα στηρίζεται, κατ' αναλογία, στην απόφαση της 24ης Μαρτίου 2011, IBP και International Building Products France κατά Επιτροπής (T-384/06, EU:T:2011:113, σκέψη 109), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο έκρινε, όσον αφορά την επιβολή προστίμου λόγω παρακωλύσεως ή παροχής ανακριβών ή παραπλανητικών πληροφοριών σε απάντηση αιτήσεως παροχής πληροφοριών, ότι «[σε περίπτωση που γίνει δεκτός] ο ένας χαρακτηρισμός αποκλείεται η δυνατότητα να γίνει ταυτόχρονα δεκτός και ο άλλος σε σχέση με την ίδια συμπεριφορά».
- 94 Επομένως, αντίθετα προς όσα έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 356 και 357 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, δεν υφίσταται, κατά την αναιρεσεύουσα, κίνδυνος να υπάρξει το «άτοπο» αποτέλεσμα που περιγράφεται στη σκέψη 356, στην περίπτωση κατά την οποία, όπως προβάλλει η αναιρεσεύουσα, η μη τήρηση της υποχρέωσης κοινοποίησης που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 καλύπτεται από τη γενικότερη παράβαση που προβλέπεται στο άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.
- 95 Κατά την αναιρεσεύουσα, η ερμηνεία των επίμαχων διατάξεων από το Γενικό Δικαστήριο είναι σύμφωνη με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 4064/89 του Συμβουλίου, της 21ης Δεκεμβρίου 1989, για τον έλεγχο των συγκεντρώσεων μεταξύ επιχειρήσεων (ΕΕ 1989, L 395, σ. 1), ο οποίος αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 139/2004 και ο οποίος απαιτούσε την κοινοποίηση της συγκεντρώσεως εντός αποκλειστικής προθεσμίας. Ωστόσο, η ερμηνεία αυτή στερείται νοήματος στο πλαίσιο του κανονισμού 139/2004, ο οποίος επιβάλλει απλή υποχρέωση κοινοποίησης της πράξεως πριν την πραγματοποίησή της, οπότε δεν δικαιολογείται πλέον η επιβολή σωρευτικών κυρώσεων λόγω παραβάσεως του άρθρου 4, παράγραφος 1, και λόγω παραβάσεως του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004.
- 96 Η Επιτροπή αμφισβητεί τα επιχειρήματα της αναιρεσεύουσας και ζητεί την απόρριψη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως ως αβάσιμου.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 97 Με το δεύτερο αυτό σκέλος, η αναιρεσεύουσα υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή που διέπει τη συρροή παραβάσεων κρίνοντας, ιδίως στη σκέψη 362 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι ορθώς η Επιτροπή επέβαλε κυρώσεις στην αναιρεσεύουσα για παράβαση τόσο του άρθρου 4, παράγραφος 1, όσο και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004.
- 98 Πρέπει να επισημανθεί ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 348 και 349 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο, μολονότι διαπίστωσε ότι στο ενωσιακό δίκαιο του ανταγωνισμού δεν υφίστανται ειδικοί κανόνες σχετικά με τη συρροή παραβάσεων, εντούτοις εξέτασε τα επιχειρήματα της αναιρεσεύουσας που αντλούνται από τις αρχές του διεθνούς δικαίου και των εννόμων τάξεων των κρατών μελών. Εξέτασε, ως εκ τούτου, το κατά πόσον ο κανονισμός 139/2004 περιείχε, όπως προέβλεπε η αναιρεσεύουσα, «κυρίως εφαρμοστέα διάταξη» που απέκλειε την εφαρμογή των λοιπών διατάξεων του κανονισμού αυτού.

- 99 Συναφώς, πρώτον, στη σκέψη 350 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε τη διαπίστωση της Επιτροπής ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δεν έχει ορίσει μια παράβαση ως βαρύτερη από την άλλη, καθώς οι παραβάσεις του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 υπόκεινται στο ίδιο ανώτατο όριο σύμφωνα με το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', του κανονισμού αυτού.
- 100 Προβαίνοντας στη διαπίστωση αυτή, το Γενικό Δικαστήριο ουδόλως υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο.
- 101 Στις σκέψεις 294 και 295 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς επισήμανε, με τις εισαγωγικές παρατηρήσεις του επί της σχέσεως μεταξύ του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, ότι, μολονότι υφίσταται σύνδεσμος μεταξύ των διατάξεων αυτών, καθόσον η παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού συνεπάγεται αυτομάτως παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, εντούτοις το αντίθετο δεν ισχύει.
- 102 Επομένως, στην περίπτωση κατά την οποία η επιχείρηση κοινοποιεί συγκέντρωση πριν από την πραγματοποίησή της, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, παραμένει δυνατό να στοιχειοθετείται παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, εάν η επιχείρηση αυτή πραγματοποιήσει τη συγκέντρωση πριν η Επιτροπή την κηρύξει συμβατή με την εσωτερική αγορά.
- 103 Ως εκ τούτου, με το άρθρο 4, παράγραφος 1, και το άρθρο 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 επιδιώκονται αυτοτελείς σκοποί στο πλαίσιο του συστήματος «ενιαίου ελέγχου», που διαλαμβάνεται στην αιτιολογική σκέψη 8 του κανονισμού αυτού.
- 104 Όπως ορθώς επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 302 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, αφενός, το άρθρο 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού προβλέπει υποχρέωση ενέργειας συνιστάμενη στην υποχρέωση κοινοποίησης της συγκέντρωσης πριν από την πραγματοποίησή της και, αφετέρου, το άρθρο 7, παράγραφος 1, του ίδιου κανονισμού προβλέπει υποχρέωση αναστολής, δηλαδή τη μη πραγματοποίηση της συγκέντρωσης αυτής πριν από την κοινοποίηση και την έγκρισή της.
- 105 Ο κανονισμός 139/2004 προβλέπει, στο άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', χωριστά πρόστιμα για την παράβαση καθεμιάς από τις υποχρεώσεις αυτές.
- 106 Επομένως, μολονότι, όπως υποστηρίζει η αναιρεσείουσα, στο πλαίσιο του κανονισμού 139/2004, δεν μπορεί να υπάρξει παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 χωρίς να έχει υπάρξει παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, γεγονός παραμένει ότι, όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο με τις σκέψεις 296 και 297 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ο ίδιος κανονισμός προβλέπει τη δυνατότητα, σύμφωνα με το άρθρο του 14, παράγραφος 2, στοιχεία α' και β', επιβολής χωριστών προστίμων, για καθεμία από τις παραβάσεις αυτές, στην περίπτωση που οι παραβάσεις αυτές διαπράττονται ταυτόχρονα, με την πραγματοποίηση της συγκέντρωσης πριν από την κοινοποίησή της στην Επιτροπή.
- 107 Η ερμηνεία της αναιρεσείουσας, κατά την οποία, στην περίπτωση αυτή, η Επιτροπή μπορεί να επιβάλει κυρώσεις μόνο για την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, στον βαθμό που η διάταξη αυτή εμπεριέχει και το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 108 Συγκεκριμένα, η ερμηνεία αυτή προσκρούει στον σκοπό του κανονισμού 139/2004, ο οποίος συνίσταται, όπως προκύπτει από την αιτιολογική του σκέψη 34, στο να εξασφαλισθεί ο αποτελεσματικός έλεγχος των συγκεντρώσεων που έχουν κοινοτική διάσταση, υποχρεώνοντας τις επιχειρήσεις να κοινοποιούν εκ των προτέρων τις συγκεντρώσεις τους και προβλέποντας ότι η

πραγματοποίηση των συγκεντρώσεων αυτών πρέπει να αναστέλλεται μέχρι τη λήψη της οριστικής απόφασης (πρβλ. απόφαση της 31ης Μαΐου 2018, Ernst & Young, C-633/16, EU:C:2018:371, σκέψη 42).

- 109 Στερώντας όμως την Επιτροπή από τη δυνατότητα να διακρίνει, μέσω των προστίμων που επιβάλλει, τις περιπτώσεις που αναφέρονται στις σκέψεις 102 και 106 της παρούσας αποφάσεως, δηλαδή, αφενός, την περίπτωση κατά την οποία η επιχείρηση τηρεί την υποχρέωση κοινοποίησης, αλλά παραβιάζει την υποχρέωση αναστολής και, αφετέρου, την περίπτωση κατά την οποία η επιχείρηση παραβαίνει αμφότερες τις υποχρεώσεις, η εν λόγω ερμηνεία δεν καθιστά δυνατή την επίτευξη του σκοπού αυτού, καθόσον δεν θα ήταν ποτέ δυνατό να επιβληθεί ειδική κύρωση για την παράβαση της υποχρέωσης κοινοποίησης.
- 110 Εξάλλου, η ίδια ερμηνεία θα είχε ως αποτέλεσμα να στερήσει κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα από το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 139/2004, καθόσον, όπως αναγνωρίζει και η ίδια η αναιρεσείουσα, δεν υφίσταται καμία άλλη περίπτωση, πέραν εκείνης που εξέτασε το Γενικό Δικαστήριο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, στην οποία θα μπορούσε να εφαρμοστεί η διάταξη αυτή. Στο μέτρο που η ερμηνεία της αναιρεσείουσας θα ισοδυναμούσε, συναφώς, με αμφισβήτηση του κύρους της ίδιας διατάξεως, υπογραμμίζεται, όπως επισήμανε το Γενικό Δικαστήριο στη σκέψη 306 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης χωρίς η αναιρεσείουσα να το αμφισβητήσει, ότι η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου καμία ένσταση ελλείψεως νομιμότητας όσον αφορά το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού αυτού.
- 111 Επομένως, το Γενικό Δικαστήριο ορθώς έκρινε ότι η Επιτροπή μπορούσε να επιβάλει δύο χωριστά πρόστιμα βάσει, αντιστοίχως, του άρθρου 4, παράγραφος 1, και του άρθρου 7, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.
- 112 Δεύτερον, στις σκέψεις 351 έως 358 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο εξέτασε και απέρριψε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 αποτελεί ειδικότερη παράβαση, η οποία εμπεριέχει την παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού.
- 113 Προς τούτο, το Γενικό Δικαστήριο στηρίχθηκε κατ' ουσίαν στη διαπίστωση, στη σκέψη 352 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ότι η παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004 είναι στιγμιαία παράβαση, ενώ εκείνη του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού είναι διαρκής και αρχίζει από τη στιγμή που διαπράττεται η παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.
- 114 Στις σκέψεις 353 έως 356 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, το Γενικό Δικαστήριο συνήγαγε ότι, λαμβανομένων υπόψη των διαφορετικών προθεσμιών παραγραφής που ισχύουν για τη δίωξη των δύο αυτών ειδών παραβάσεων, η ερμηνεία που υποστήριξε η αναιρεσείουσα θα είχε ως αποτέλεσμα να ευνοηθεί η επιχείρηση που παραβιάζει τόσο την υποχρέωση κοινοποίησης όσο και την υποχρέωση αναστολής σε σχέση με την επιχείρηση που παραβιάζει μόνον την υποχρέωση αναστολής.
- 115 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι, αντιθέτως προς ό,τι διατείνεται η αναιρεσείουσα, η διάκριση, την οποία ορθώς διαπίστωσε το Γενικό Δικαστήριο, μεταξύ της παράβασης του άρθρου 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 139/2004, που αποτελεί στιγμιαία παράβαση, και εκείνης του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, που αποτελεί διαρκή παράβαση, είναι κρίσιμη για την εκτίμηση του ζητήματος αν μία από τις δύο αυτές παραβάσεις πρέπει να χαρακτηριστεί ως «ειδικότερη» και, ως εκ τούτου, αν η μία μπορεί να εμπεριέχει και την άλλη.
- 116 Εξάλλου, λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που παρατίθενται στις σκέψεις 100 έως 111 της παρούσας αποφάσεως, το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι η ίδια διάκριση δεν επιτρέπει στην Επιτροπή να επιβάλει σωρευτικές κυρώσεις είναι, εν πάση περιπτώσει, αβάσιμο.

- 117 Τρίτον, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε το επιχείρημα της αναιρεσείουσας ότι το Γενικό Δικαστήριο παραβίασε την αρχή περί συρροής παραβάσεων, όπως αυτή προκύπτει από το διεθνές δίκαιο και την έννομη τάξη των κρατών μελών.
- 118 Πράγματι, ακόμη και αν υποθεθεί ότι η αρχή αυτή έχει εφαρμογή στην υπό κρίση υπόθεση, όπως ορθώς έκρινε το Γενικό Δικαστήριο στις σκέψεις 372 και 373 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης, ελλείψει διατάξεως, στον κανονισμό 139/2004, που να αποτελεί την «κυρίως εφαρμοστέα διάταξη», όπως προκύπτει από τις σκέψεις 100 έως 111 της παρούσας αποφάσεως, το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να ευδοκιμήσει.
- 119 Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προεκτεθέντων, το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο.
- 120 Δεδομένου ότι δεν έγινε δεκτό κανένα από τα δύο σκέλη που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη του δεύτερου λόγου αναιρέσεως, ο λόγος αυτός αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του.

Επί του νέου λόγου αναιρέσεως που προβλήθηκε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 121 Με νέο λόγο αναιρέσεως, προβληθέντα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η αναιρεσείουσα προέβαλε, βάσει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 139/2004.
- 122 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει, συναφώς, ότι το άρθρο 14, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 139/2004 αποτελεί τη νομική βάση για την επιβολή κυρώσεων τόσο για την παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 1, όσο και για εκείνη του άρθρου 7, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, οπότε δεν υπάρχει κανένας λόγος εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του εν λόγω κανονισμού.
- 123 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο νέος λόγος αναιρέσεως είναι απαράδεκτος.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 124 Με τον νέο λόγο αναιρέσεως που προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η αναιρεσείουσα προβάλλει έλλειψη νομιμότητας του άρθρου 14, παράγραφος 2, στοιχείο α', του κανονισμού 139/2004.
- 125 Συναφώς, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 110 της παρούσας αποφάσεως, από τη σκέψη 306 της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης προκύπτει ότι, ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, η αναιρεσείουσα δεν προέβαλε ένσταση ελλείψεως νομιμότητας όσον αφορά τη διάταξη αυτή.
- 126 Κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, όμως, εάν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου λόγο ή ισχυρισμό που δεν είχε προβάλει ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα έχει τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα στις αναιρετικές διαδικασίες είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο αντικείμενο από εκείνη που εκδίκασε το Γενικό Δικαστήριο. Στο πλαίσιο της αναιρετικής διαδικασίας, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της νομικής λύσης που δόθηκε βάσει των λόγων και ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου (αποφάσεις της 19ης Απριλίου 2012, Tomra Systems κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-549/10 P, EU:C:2012:221, σκέψη 99, καθώς και της 3ης Ιουλίου 2014, Electrabel κατά Επιτροπής, C-84/13 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2014:2040, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 127 Κατά συνέπεια, ο νέος λόγος αναιρέσεως που προβάλλει η αναιρεσείουσα πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτος.
- 128 Δεδομένου ότι κανείς από τους λόγους που προέβαλε η αναιρεσείουσα προς στήριξη της αιτήσεώς της αναιρέσεως δεν έγινε δεκτός, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 129 Δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι αβάσιμη, το Δικαστήριο αποφαινεται επί των δικαστικών εξόδων. Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του κανονισμού αυτού, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 184, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη της αναιρεσείουσας και αυτή ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει τη Mowi ASA στα δικαστικά έξοδα.**

(υπογραφές)